

7

„Paule...“ Hlas se mi zadrhne v krku a na okamžik se mi zatají dech. Jeho pohled mě spaluje ledově chladným paprskem. Pak se ke mně přiblíží, jako by se chystal provést to nejhorší.

Vybavím si poručíka Markova, jak zastřelil zrádného strážného, který se chystal zavraždit velkokněžnu, a syna ruského mafiánského kápa z jiného světa, co chladnokrevně prostřelil Theovi obě kolena. Sklony k násilí, ať s dobrými nebo zlými úmysly, dřímají v každém Paulovi – včetně toho, kterého miluju.

Můj vlastní Paul to dokázal překonat dlouho předtím, než došlo k jeho rozštěpení. Dřív, než jsem ho vůbec poznala. Dokázal porazit svoji temnou minulost a stát se dobrým člověkem a silným mužem. Jenže praskliny v jeho duši se nezhojily, a tak se ten dobrý muž, kterého miluju, může kdykoli rozpadnout. Stát se někým jiným, nebezpečným.

Takže se musím bránit.

„Fajn,“ začnu roztřeseně. „Poprvé se mi stalo, že někdo ovládal moje vlastní tělo, protože Zvrácená...“

„Zvrácená?“ Paul zamhouří oči, jako by si prohlížel podezřelého cizince.

„Jo, vlastně! Tak jí říkám, té ze Základny, protože – no, zaprvé je to jednodušší a zadruhé si myslím, že si ani nezaslouží, aby se jí říkalo Marguerite. Ale ví o Zloději noci, že? Takže – takže se vsadím,

že nemá tušení o těch katastrofálních jarních prázdninách, co jste s Theem strávili v Las Vegas...“

„Dost.“ Paul se zhluboka nadechne a pak zase začne připomínat sám sebe. Žaludek stažený strachem mi trochu povolí. Jasně že se Paula nemusím bát. Rozštěpený nebo ne, je to pořád on. Musí být. „Věděl jsem, že jsi to ty, hned, jakmile jsi mi řekla, že té druhé říkáš Zvrácená.“

Nechci se ptát, ale musím. „Co se stalo v Londýně?“

„Co myslíš? Potřebuješ, abych to říkal nahlas?“

Jako správný pokrytec přikývnu. Chci po něm, aby mluvil, i když sama nejsem ani schopná položit otázku.

„Je mrtvá,“ vydechne Paul ztěžka. „Viděl jsem, jak umírá.“

Jeho slova mě udeří obrovskou silou, skoro stejně prudce a chladně jako Temže, do které ta druhá Marguerite dopadla. Dala bych cokoli, abych tam mohla zůstat o sekundu déle, abych ji ušetřila vědomí, že padá, aby pokud možno neměla ani čas si uvědomit, co se děje.

Nemohla jsi čekat tak dlouho, připomenu si. Nezachránila bys ji a jen bys ohrozila samu sebe. To je pravda. Jenže mě ani trochu netěší.

Chvilí s Paulem neprohodíme ani slovo. Starověcí bohové kolem nás pozorují svými identickými očima s klenutým obočím, a chodba na mě najednou působí jako hrobka, kterou dřív bývala. Mám pocit, že mi kreslené postavy říkají: *Myslela sis, že je možné smrt obelstít? To si mysleli i ti, co tu jsou pobřbení. A teď vykopáváš jejich kosti.*

„Čekal jsem, až najdou její tělo.“ Paul zírá na zeď za mnou, skrz moji tvář, jako bych byla jen další hieroglyf – ne. Tak to není. Mrtvá Marguerite před jeho očima je mnohem zřetelnější než moje opravdové já z masa a kostí. „Uvědomil jsem si, že při pohledu na ni stejně nic nezjistím – i kdybys to byla ty a měla jsi Ohniváka kolem krku ve chvíli, kdy jsi narazila na hladinu, náraz by ho určitě roztránil. Nebo by ho unesl proud vody. Stejně jsem ji ale potřeboval vidět.“ Zavře oči. „Kéž bych to neudělal.“

Dopadnout do vody z takové výšky je prý stejné, jako když tělo dopadne na beton. Moje londýnské já mohlo být rozsekané na

kousky. Zvedne se mi žaludek a já musím rychle polknout. „A – musela teta Susannah...“

„Identifikoval jsem tělo místo ní.“

„Děkuju.“ Teta Susannah by to určitě neunesla. Pak si uvědomím, co mi Paul vlastně právě řekl. „Počkat. Teta Susannah tě znala? Dost na to, aby – no, ti to dovolila?“

Paul kývne. „Když jsi poprvé opustila londýnskou dimenzi, tvoje druhé já si na tebe pamatovalo. Věděla o všem, co jsi dělala. Takže podle všeho v Cambridgi našla Paula Markova a doufala, že pro ni bude mít nějaké odpovědi. Pak... spolu začali trávit víc času.“

Jeho slova mi znovu zlomí srdce. Další svět, ve kterém jsme my dva mohli skončit spolu, možná navždy, kde navíc londýnská Marguerite konečně měla nadějně vyhlídky na šťastný život. Tomu je teď konec.

„Susannah mi něco málo vysvětlila, když jsme čekali na – když jsme čekali,“ pokračuje Paul. „Zbytek jsem si domyslel.“

„Vidíš? Osud vážně chce, abychom spolu byli. Protože Londýn byl přesně ten svět, ve kterém bys nevěřil, že máme šanci.“ Cítím se provinile, že zrovna teď rozebírám svůj milostný život. Jenže to nedělám kvůli sobě, ale kvůli Paulovi. Potřebuje se k něčemu upnout. Jinak ho zármutek a pocit viny, které si nese z ostatních vesmírů, budou dál ničit. Praskliny v duši po rozštěpení se můžou prohloubit a tak dlouho ho oslabovat, dokud nepadne úplně.

Podarí se mi ho aspoň trochu přivést na jiné myšlenky. Paul se znovu zhluboka nadechne a narovná se. „Říkala jsi Egypt?“

Výmluvným gestem ukážu na hieroglyfy. „Vlastně ne, jsme ve Wisconsinu.“

Zacukají mu koutky. „Egypt. Mám tu silnější přízvuk...“

„Jako carův osobní egyptolog ses vydal s mými rodiči na expedici. Bydlíme v obřích stanech, pijeme brutálně silné kafe a chováme opravdové velbloudy. Máma dokonce nosí turban.“

Paulův nevěříčný výraz mě pobaví jako už dlouho nic. „A na těch velbloudech jezdíme?“

„To nevím. Ještě na to nedošlo.“

„Doufám, že ani nedojde.“ Zrovna když mám pocit, že se nám podařilo přenést se přes nehorší, Paul znovu ztuhne. „Moment. Ta druhá – Zvrácená – tě sem přišla zabít? Jako tu minulou Marguerite?“

„Zabouchává za sebou dveře – vyškrtává mě z dalších a dalších vesmírů.“ Po noci, kdy jsem měla čas nad vším přemýšlet, jsem začínala jejímu zvrhlému plánu rozumět. „Triad se snaží zajistit, abych jejich vytipované vesmíry nemohla zachránit. Nemůžu zachránit vesmír, do kterého se nedostanu. Nedostanu se do vesmíru, ve kterém jsem po smrti. Takže všechny tyhle Marguerity zabijí, jednu po druhé. To se jim ale nepodaří, pokud budu Zvrácenou pronásledovat a kazit její plány. Musím jí být v patách, Paule. Musím ostatní Marguerity zachránit. Nejen proto, že se díky nim budu moct do těch vesmírů dostat a ochránit je, ale i proto, že... prostě nemůžu dovolit, aby jiné moje verze přišly o život. Ne, pokud je v mých silách tomu zabránit.“

Paul mi chce odporovat, vidím to na něm. Určitě si myslí, že můj plán na záchranu ostatních Marguerit je příliš nebezpečný. Upřímně s tím souhlasím. *Vážně* je to nebezpečné. Jenže to musím udělat. Nejspíš vycítí moje odhodlání, takže místo dohadování se jen zeptá: „Co se stalo v téhle dimenzi? Jak se tě pokusila zavraždit?“

„Chtěla mě zaživa pohřbít v závalu. Jedna z chodeb byla trochu nestabilní. Dostala jsem se odtamtud bez větších problémů, teda kromě toho, že na mě spadla opravdová starověká mumie. Není to ani zdaleka taková zábava jako to vypadá v *Dobyvatelích ztracené archy*.“

Paul se zamračí. „To nezní zas tak smrtonosně. Jasně. Ale...“

V rychlosti mu vysvětlím, proč další taktiky Zvrácené nebudou život ohrožovat tak bezprostředně. Paul nejdřív souhlasně přikyvuje, pak se jeho výraz změní. Tváří se nepřítomně, skoro zmatečně. Pak se poškrábe na nakrátko střižené bradce – gesto, které mi přijde povědomé, skoro až strojené – a silným ruským přízvukem pronese: „Počkat. Tohle vím, ale budete mi to muset připomenout. Kdo je Zvrácená, slečno Caineová?“

Sakra. Paul z tohoto světa přichází zpátky k vědomí. Přistoupím k němu a oči se mu rozzáří nadějí. Pak mu ale sáhnou pod košili, vytáhnou Ohniváka a aktivuju upomínku.

Paul se zapotácí a tiše zakleje v ruštině – a to přesto, že už je zase můj Paul. „Počkej, nastavím si častější upomínky.“

„Mohl by sis vyrobit trochu Zloděje noci.“ Jen co to vyslovím, uvědomím si, že to dost dobře není možné. „Tady v poušti ale asi nemáme ingredience.“

„Nejspíš ne. Pak se po nich podívám. Teď si ale pro jistotu nastavím upomínky.“

Jeho rozměrné dlaně začnou až překvapivě obratně manipulovat s drobnou mechanikou medailonu. Místo abych o krok ustoupila, zůstanu u něj ve snaze udržet to křehké pouto, které se mezi námi opět vytvořilo.

A přesně v tu chvíli uslyším Thea zahlasit: „Zdravíčko vespolek!“

„Ahoj, Theo,“ zavolám na něj. Paul ustoupí a schová Ohniváka pod košili právě včas, aby si ho Theo, který se vyloupl zpoza rohu, nevšiml.

Theův úsměv korunovaný knírkem je ještě ďábelštější než obvykle. Klidně by mohl hrát protřelého lamače dívčích srdcí v nějakém němém filmu. „Jak ti jde kreslení, Marguerite?“

„Jo, jde to...“ Skvěle, chci říct, ale pak si uvědomím, že skicák mám zavřený a Theo není blbeček. „Trochu pomalu. Po včerejšku se v podzemí ještě úplně necítím.“

„Není divu.“ Theo přistoupí blíž a v nepochybně laškovném gestu mi položí ruku na rameno. „Až budeme zase v Káhiře, svatosvatě slibuju, že osobně postarám, aby ses trochu rozptýlila. Co kdybychom zašli do bijáku?“

Panebože, takže i hrané filmy tu jsou žhavá novinka. Kdyby nás Paul nepropaloval nesouhlasným pohledem, nejspíš by mě to i pobavilo. Vymaním se z Theova sevření a přitisknu si skicák k hrudi. „Kreslení mi jako rozptýlení většinou stačí. Takže bych se měla dát do práce.“

Thea moje odmítnutí příliš nerozhodí. Jen pokrčí rameny. „Až budeme v Káhiře, dej mi vědět, kdyby sis to náhodou rozmyslela.“

„Jasně. Určitě.“ Chtěla jsem ho odpálkovat, ale Theo se znovu zakřehne.

Jakmile zmizí, Paul prohlásí: „Tady chodíš s ním.“

„Ne, nechodím!“ Na to bych včera v noci nebo dneska ráno přišla. „Jen flirtuje, nebo se takhle chová vždycky.“

„Možná osud chce, abys skončila s ním.“ Paul se otočí a vydá se za Theem ven.

„Proč seš takový?“ Mám chuť ho proplesknout. „Proč seš tak... tak žárlivý, rozzuřený... když víš, že já...“

Paul se otočí na podpatku. Znovu jím cloumá vztek, tentokrát je ale skrytý pod vrstvou žalu, na kterou je ještě horší pohled. „Já nezuřím. Ani nežárlím. Naopak, ulevilo se mi. Neměla by ses na mě tak vázat, Marguerite. Theo by pro tebe byl lepší.“

„No dovol, nemůžeš mi diktovat, koho mám milovat!“

„Copak to nechápeš?“ Skoro už křičí a jeho hlas se odráží od kamenných zdí. „Vidím u tebe Thea a vzpomenu si, jak jsem po něm střílel. Vidím tebe u něj a mám chuť ti vytrást duši z těla. Tahle... zrůda, kterou se ze mě otec pokusil udělat – měl jsem za to, že jsem ji v sobě pohřbil. Možná se mi to i povedlo. Jenže se po rozštěpení dostala na svobodu. Už pro tebe nejsem dost dobrý, Marguerite. Nikdy nebudu.“

„Uběhlo jen pár dní. Jak si můžeš být tak jistý?“ Soucítím s tím, čím si Paul prochází, ale tenhle poraženecký postoj si může nechat od cesty. „Paule, neublížil jsi mi. Nikdy bys mi neublížil.“

„To nemůžeš vědět. A já taky ne.“ Když se nadechnu k nesouhlasné odpovědi, Paul zvedne ruku. Vítr mu nadzvedává límeček jeho bílé lněné košile a čechrá nazrzlé vlasy. „Nevíš, jaké to je, být rozštěpený. Jaké to je, vědět, že... tě někdo vytrhl z vlastního těla.“

Jeho slova mi vyrazí dech. Takhle jsem nad tím nikdy neuvažovala. Při představě, k jak rozsáhlému narušení vlastně došlo – jak je celý proces intimní a brutální – mi přejede mráz po zádech. „Už jsi zase celý. Vím, že to byl hrozný zážitek, ale bude ti líp.“

„Tohle není nějaké říznutí, co spravíš náplastí. Jde to do hloubky.“ Paul zjevně nemůže najít správná slova, a tak se na pár sekund odmlčí. „Moje myšlenky nefungují tak, jak by měly. Až moc mě ovládají city. Co mi paměť sahá, snažil jsem se být jiný než otec. Občas se ale přistihnu, že mám chuť zareagovat stejně jako on. Jindy mě zničehonic zaplaví vztek nebo žal. Nemá to se mnou nic společného, ale úplně mě to pohltí.“

„Ve svého otce se neproměníš.“ O tom jsem skálopevně přesvědčená.

„Možná ne. Ale nemám nejmenší tušení, co se ze mě teda stane. Jedno je jisté – nejsem ten stejný člověk, do kterého ses zamilovala. A už nikdy takový nebudu.“ Jeho šedé oči konečně vyhledají mé. „Měla bys ode mě utéct, dokud je čas.“

Odejde pryč. Teď jsme oba zoufalí, oba sami.

Rozhodnu se v hrobce zůstat.

Když jsem Theovi říkala, že kreslení je pro mě dokonalým rozptýlením, nevymýšlela jsem si. Vydržím v podzemí několik hodin a vytvářím skici tak přesné a podrobné, jak to jen dokážu. Krása maleb na stěnách mě i přes moje zoufalství hluboce dojme. Představím si svoje já před mnoha a mnoha stoletími, v bílém bavlněném hávu s bohatě zdobeným náhrdelníkem z korálek, které se vždycky objevují ve filmech o starověkém Egyptě. Překresluju malby na stěnách a věnuju se každíčkému detailu, záblesku. Je to největší hold, který původnímu umělci můžu vzdát. Když se mi malby podaří dokonale zachytit, mám pocit, že se mi v moři samých selhání taky něco povedlo. Tenhle pocit potřebuju víc, než bych měla.

Hůř se mi pracuje jen ve chvíli, kdy se mi zalíjí oči slzami. Setru si je z tváří a pokračuju.

Zoufale bych chtěla jít za Paulem, ale neudělám to. Musí hrozně trpět, ale možná si tím potřebuje projít. Když máme bolesti, lidé často říkají: *neřeš to, přenes se přes to, vždyť to není tak zlé*. Jenže truchlení nepřekonáme tím, že ho popřeme. Potřebujeme ho cítit. Potřebujeme mu dopřát jeho čas. To občas znamená, že musíme udělat

přesný opak než „neřešit“. Musíme se ponořit do hlubin vlastního žalu, prožít každý hrůzný okamžik a přestát mučivé myšlenky na to, co mohlo být – a co bude teď. Musíme vykrváčet, než se nám zase rozbuší srdce.

Tímhle si teď Paul prochází. Krvácí.

Po několika hodinách konečně zaslechnu v kamenné chodbě něčí kroky. S nadějí zvednu hlavu od skicáku a podívám se tím směrem; doufám, že ho uvidím. V chodbě se ale objeví Theo. Musím se hodně ovládat, abych nedala svoje zklamání najevo.

„Jak to jde?“ Theo ke mně přikročí a rukama za zády. „Náš ruský přítel má pěkně mizernou náladu. Minimálně od chvíle, co tě tu nechal.“

„S tím nemám nic společného.“ Tenhle Theo si nejspíš myslí, že jsme se s Paulem rafla a tohle je jeho velká příležitost. Na to v tuhle chvíli rozhodně nemám náladu.

Setře si z obočí pot. „Před tím zatraceným horkem se dá schovat jen v domovech mrtvých. Zvláštní, co?“

„To mě nikdy nenapadlo.“ Vzduch tady dole je chladný a poněkud zatuchlý, což by za normálních okolností nebyla bůhvíjaká výhra. Tady ovšem poskytuje úlevu od spalujícího žáru pouštního slunce. „Asi bych se měla vrátit zpátky, co?“

„Nespěchej. Jen si dej pěkně načas, Meg.“

Meg.

Není divu, že mi připadal tak povědomý. Triadský Theo mě pronásledoval až sem.

Otočím se na něj – na toho Thea, který mi unesl otce, hodil jeho údajnou vraždu na Paula a pomohl Zvrácené zmocnit se mého těla. Když mi v očích přečte, že jsem ho poznala, povzdechne si.

„Já to věděl. To jsem fakt v celým multivesmíru jedinej, co ti říká Meg?“

„Jo. Chystáš se mě zase nadopovat Zlodějem noci?“ zeptám se příkře.

„Ne.“ Přistoupí ke mně. Teď vidím, že je bledý a pohybuje se pomalu, zdráhavě. Ať přišel udělat cokoli, je to zlé.

Jediné, co bych tu mohla použít jako zbraň, je krabice pastelů a skicák. Vsadím se ale, že dobře mířená křída do oka by zastavila skoro každého.

„Poslouchej mě.“ Zvedne ruce a já se zastavím, protože si nejsem jistá, co chystá dál. „Vím, že jsi na Conleyho a Triad naštvaná, a vlastně tě i chápu. Ale nenech se zaslepit vztekem natolik, abys přestala vidět, o co tu doopravdy jde. Během sekundy můžeš všechno změnit, stačí, když se rozhodneš s námi spolupracovat.“

„Přestaň se snažit se mnou vyjednávat!“ Odtáhnou se od něj, i když se tím dostanu jen hlouběji do hrobky a dál od východu. „Kdy vy tupý palice z Triadu konečně pochopíte, že pro vás nikdy v životě pracovat nebudu? Jak je možné, že nevidíte, že je to úplně ujeté?“

„Ale ne, já to vidím,“ opáčí Theo a je to dost možná poprvé, co je ke mně naprosto upřímný. „Kdybch hned na začátku věděl, do čeho se pouštím, tak bych se na to stoprocentně vykašlal. Teď jsem ale tady. Teď už vím. A jestli to mají nějaké vesmíry schytat, jsem rozhodnutý být v jednom z těch, které přežijí.“

Jeho cíle nezpochybňuju, mám ale dost velký problém se způsoby, jakými jich chce dosáhnout. „Tohle není o tom, že si zachrániš krk. Jde o životy trilionů lidí. Doslova! Jak to můžeš dopustit a nic neudělat?“

„Protože i kdybch udělal cokoli, Triad to nezastaví! Meg, můžeš se trochu zklidnit a pořádně se zamyslet? Je pozdě. Mají moc velký náskok. Chceš s nimi začít závodit, jenže oni jsou asi centimetr od cíle. Chápeš, že to nemá smysl? Conley a Triad tě pořád chtějí na svojí straně, a to i přes to všechno, co...“

Zvuk, který vydám, se dá popsat jediné jako odfrknutí. „Jo, jasné, musí mi toho tolik odpustit.“

Theo v zoufalství svaští obličej. „Do prdele, proč si to děláš? Ještě pořád můžeš zachránit celou svoji dimenzi! Miliardy lidí, každé zvíře a každou rostlinu na celé zemi – tohle všechno riskuješ! Copak bys neměla v první řadě chránit je? Nedlužíš jim to?“

Takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlela. Kdyby bylo v mých

silách zachránit jen jednu jedinou dimenzi, neměla by to být právě ta, kterou považuju za svůj domov?

Odmítám ale dovolit, aby Theo tenhle argument obrátil proti mně. „Já svůj vesmír neohrožuju. V tom má prsty Triad.“

„Jen se ti snažím říct, že tvoje činy mají následky.“ Theova tvář je z větší části skrytá ve stínu potemnělé chodby. Těžká svítlna se mu ještě pořád houpe zavěšená na pásku. „Ty ostatní vesmíry můžou být v zásadě jen – volby, které nikdo neudělal.“

Po jeden celý nádech mám najednou pocit, že nejsem v Egyptě. Ležím pod hřejivými kožešinami v ruské dače, Paul mě tiskne k sobě a za okny zuří bouře. Zároveň sedím v honosném hotelovém pokoji v Paříži, ruku mám položenou na břicho a točí se mi hlava ze zjištění, že v té dimenzi nosím pod srdcem Paulovo dítě.

Od chvíle, kdy jsem přišla na to, že je velkokněžna v jiném stavu, ohromně lituju, že to rozhodnutí jsem místo ní udělala já. A přesto mi přijde mnohem horší tu volbu navždy vymazat, stejně tak jako všechny životy a celý jejich svět.

„Ti lidé mají právo žít,“ oznámím Theovi. „Mají právo vytvářet svůj vlastní osud.“

„Ty jsi ale k právům tvých alternativních já přistupovala dost laxe, nebo se mýlím?“ I ve tmě zahlédnu v Theových očích záblesk vzteku.

„Podělala jsem to,“ uznám. „Víckrát. Ale to, o čem mluvíš, je něco jiného.“

„A kde je ta hranice, Meg?“ vypálí. „Kdekoli se ti zlíbí, za předpokladu že jsem na opačné straně?“

Mám chuť ječet. „Vykašli se na slovíčkaření! Udělala jsem chybu, ale ty máš v úmyslu spáchat genocidu! To je naprosto nesrovnatelně horší než cokoli, co bych kdy provedla já. A víš co ještě? Můj Theo by to taky nikdy neudělal. Takže jak je možné, že ty jsi úplně mešuge?“

Theo se na mě vrhne. Udeří mě do žeber a já s vyraženým dechem sleduju, jak moje pastely letí do vzduchu. Chytí mě za šátek, co se mi uvolnil z klobouku, a já nehty zaútočím na jeho obličej.

Ohnivák! Chce mi ukrást Ohniváka! Snažím se ho ze sebe se-
trást, ale nejde to, ani když si uvědomím, že po Ohnivákovi vůbec
nejde. Ani když mi začne šátek utahovat kolem krku.

Nemůžu dýchat.

Theo mě škrtí.

Přijde mi, že mi hrtan proráží páteř. Krev mi s každým úderem
srdce tepe zběsileji, jak se mi látka zadírá do kůže.

„Skoč,“ sykne Theo. Odvrací obličej, aby se mi nemusel dívat do
očí, vidím ale, že pláče; po tváři mu kanou slzy. „Nechal jsem ti jed-
nu ruku volnou. Popadni Ohniváka a skoč.“

Mohla bych to udělat, ale pak takhle Marguerite zemře – a spolu
s ní možná i celá její dimenze.

V zoufalství do Thea buším, nebo se o to aspoň snažím. Zesláble
mu zarývám nehty do napnutých paží. Je to k ničemu. Theo mě tla-
čí ke zdi celou svojí vahou a silou a já nemůžu dýchat. Zatmí se mi
před očima. Jazyk mi v ústech napuchne. Přes hučení krve v uších
sotva slyším.

„Meg, prosím!“ Theo vzlykne. „Prosím, nenech mě zabít vás obě.“

Každou chvíli ztratím vědomí. Z posledních sil, zatímco se mi
Theo začne před očima rozplývat, stisknu tlačítka na Ohniváko-
vi a...

Obklopí mě prázdno.

Naprostá temnota. Ticho. Necítím tělo.

Panebože.

Jsem mrtvá.